

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 621

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Εν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις 8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ . . . φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ: ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ.—Γεωργίου
Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκό-
νων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίττις: ΙΣΠΑΝΙΑ. — Catulle
Mendès: ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΟΥ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν θα-
νείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἰπέμενε τὴν ὄψιν καὶ τὴν ἐξέλιξιν ἀπαθέστατα, ὅπως ὑπέμενε πᾶν μόνον ἐγίνετο τοσοῦτος θόρυβος ἐν τῷ δωματίῳ, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης προσπαθῶν νὰ βεβαιωθῇ, πόθεν προήρχετο ὁ θόρυβος οὗτος καὶ ἐρωτῶν, τίς ἦτο. Οὐδεὶς ἀπεκρίθη, ἀλλ' ὁ θόρυβος ἐξηκολοῦθει πάντοτε. Ἐφάνη εἰς τὸν ἱππότην, ὅτι ὁ θόρυβος οὗτος, ἀρκετὰ ὅμοιος πρὸς τὰ ἐπαναλαμβανόμενα κτυπήματα σφυρίου, ἤρχετο ἐκ τοῦ μέρους τῆς ἐστίας. Ἦναψε λυχνίαν, ἠγέρθη καὶ ἐθάδισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ θορύβου. Τὸ ἀργυροῦν κιβώτιον εὐρίσκετο ἐν τῇ θέσει, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ εἶχεν ἀφήσῃ, καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἐποίει τὸν θόρυβον τοῦτον. Καθ' ὃν χρόνον λοιπὸν ὁ ἱππότης ἐκοιμάτο, ἡ καρδία του ἐπαλλε σκιρτῶσα εἰς τὰ τοιχώματα τῆς φυλακῆς τῆς, ὅπως θὰ ἐσκήρτα εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ στήθους, τὸ ὅποιον θὰ τὴν περιέκλειεν. Ὁ ἱππότης ἐφρικίασεν, ἐκείνος, ὃν οὐδὲν συνεκίνηει.

— Παράδοξον, ἐψιθύρισε καὶ παρετήρησεν ἐπὶ τινος στιγμῆς τὸ ἔμψυχον, οὕτως εἰπεῖν, τοῦτο κιβώτιον τῆς ζωῆς του, τοῦ ὁποίου οἱ παλμοὶ κατ' ὀλίγον ἠλαττοῦντο. Ὅτε ἐσβέσθησαν τέλος.

— Πρέπει νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις αὐτή, εἶπε, καὶ λαμβάνων τὴν λυχνίαν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ τὸ κιβώτιον διὰ τῆς ἐτέρας, κατέβη εἰς τὸν κήπον, τὸν ὅποιον ἐφώτιζε σελήνη πλησιφαής.

Τὰ ὀλίγα φύλλα, τὰ ὁποῖα ἔφερον ἀκόμη οἱ κλάδοι, ἀποσπώμενα ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς αὔρας ἐπιπτον ἐν πρὸς ἐν μετὰ θορύβου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἡ σιγὴ ἐθασίλευε παντοῦ. Ἡ φύσις ἐφαίνετο ἀποκοιμηθεῖσα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ πλέον. Ἐὰν ἐκ τινος γειτονικῆς οἰκίας παρετήρει τις τὸν ἱππότην ἐνδεδυμένον, ὅπως ἦτο, καὶ μόνον ἐν τῷ κήπῳ, θὰ τὸν ἐξελάμβανεν ὡς ὑπνοβάτην. Διηυθύνθη πρὸς μικρὸν κλίσιον, ἐνθα ὁ κηπουρὸς ἐφύλαττε τὰ ἐργαλεῖα καὶ λαβῶν σκαπάνην ἤρχισε νὰ σκάπτῃ ὀπήν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀνεμος ἐμυκάτο μελαγχολικώτερον εἰς τὰ δένδρα. Ἀφ' οὗ ἐγείνεν ἡ ὀπή,

ὁ κ. Διλλὸ ἐτοποθέτησε τὸ ἀργυροῦν κιβώτιον, τὸ ὅποιον διαρκούσης τῆς ἐργασίας ταύτης εἶχεν ἀφήσῃ πλησίον τῆς λυχνίας· ἔπειτα τὸ ἐκάλυψε διὰ χύματος καὶ ἰσοπέδωσε τὸ σκαφὲν μέρος, ἵνα ἀποκρύψῃ, ὅτι ἀνεκινήθη τὸ ἐδάφος καὶ ἐπανήλθεν, ἵνα κατακλιθῇ ἐκ νέου, λέγων: «Πρέπει νὰ ἐλπίσω, ὅτι τῶρα θὰ κοιμηθῶ ἡσυχος.» Καὶ τῷ ὄντι, ἐκοιμήθη ὕπνον, ὃν οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ταραξῇ. Ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσῃ καὶ ὁ ἱππότης ἐκοιμάτο ἀκόμη, ὅτε δὲ εἰς τὰς δέκα ἐξύπνησεν, εἶχε σχεδὸν λησμονήσῃ τὸ ὄνειρόν του καὶ τὸ συμβάν, ὅπερ τὸ ἐπηκολούθησε. Θὰ ἦτο θαῦμα, ἐὰν ἐνεθυμεῖτο, ὅτι ἡ κ. Δανζὲς ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Εὐτυχῶς ὁ Ἰούλιος τοῦ τὸ ὑπενθύμισε δι' ἐπιστολῆς καὶ εἰς τὰς δύο ἡ βαρωνίς ἀφίκετο.

— Δικαιοῦσθε νὰ ἀπορῆτε διὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου, εἶπεν ἡ βαρωνίς εἰς τὸν ἱππότην, ἀλλ' ἡ ἀγαθοεργία, κύριε, ἔχει δικαίωμα, τὰ ὁποῖα στεροῦνται αἱ ἄλλαι θεολογικαὶ ἀρεταί. Πρὸ παντός, εἰπέτε μου, ἐὰν ὑμεῖς, ὅστις δὲν πιστεύετε τίποτε, πιστεύετε εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν. Ἐὰν δὲν πιστεύετε, ἀπέρχομαι.

— Ἦρχισα νὰ πιστεύω, κύρια, καὶ πολὺ μάλιστα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὴν ἐξασκεῖτε.

— Πῶς! Θὰ εἶχον λοιπὸν τόσῃν ἐπιρροὴν ἐφ' ὑμῶν; Ποία μεταβολὴ! εἶνε μόνον τοῦτο;

— Μοῦ διδότε τὴν ἄδειαν νὰ σὰς ὁμιλήσω ἐλευθέρως;

— Ναί.

— Νὰ σὰς εἶπω πᾶν ὅ,τι αἰσθάνομαι;

— Εὐχαρίστως.

— Ἐ, λοιπόν! δώσατέ μου τὴν χεῖρά σας.

— Λάβε την.

Ὁ ἱππότης τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του. Ἡ βαρωνίς ἐκαμὲ κίνημα. Τότε ὁ κ. Διλλὸ ἔλαβε γραμματίον χιλίων φράγκων ἐκ σωροῦ τοιούτων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς ἐστίας, καὶ τὸ ἔθηκεν εἰς τὸ βαλάντιον τῆς βαρωνίδος.

— Διὰ τοὺς πτωχοὺς, εἶπεν.
 — Ἐξήκολούθησατε, εἶπεν ἡ κ. Δάνζ μειδιῶσα.
 — Βαρωνίς, ὁ ἄνθρωπος μόνον διὰ τῆς καρδίας εἶνε εὐ-
 τυχής.
 — Λέγετε ;
 — Ἐκτὸς τῶν συγκινήσεων τῆς καρδίας οὐδὲν ὑπάρχει
 γλυκύτερον ἐν τῷ κόσμῳ.
 — Ἀστετεύεσθε.
 — Σαῖς δὲν ἐλέγετε τοῦτο ἄλλοτε ;
 — Ναί, ἀλλά . . .
 — Ἔ, λοιπόν, τὸ ἐπαναλαμβάνω. Εἰπέτε μου ὅμως, βα-
 ρωνίς, μόνον ἡ ἀγαθοεργία σὰς ὡδήγει ἐν παύθῃ ;
 — Καὶ διὰ ποίαν ἄλλην αἰτίαν θὰ ἤρχομην ;
 — Ἐρυθριᾶτε.
 — Μοῦ λέγετε πράγματα τόσον παράδοξα.
 — Μοῦ ἐδῶκατε πρὸς τοῦτο τὴν ἄδειαν.
 — Μέχρι ὅμως ὁρίου τινός.
 — Τότε, δὲν λέγω πλέον τίποτε καὶ ἐν τούτοις . . .
 — Ἐν τούτοις ;
 — Θὰ σὰς ἔλεγον πράγματα τόσον ἐνδιαφέροντα.
 — Ἐπὶ τῆς καρδίας ;
 — Ναί.
 — Ἀφ' οὗ δὲν ἔχετε.
 — Ἀγαπᾶτε κανένα, κυρία ;
 — Κανένα.
 — Εἰς τί λοιπόν θὰ σὰς χρησιμεύσῃ ἡ κηλλονή, ἡ νεότης
 καὶ ἡ καρδία σας ;
 — Θὰ ἀγαπήσω μόνον, ἐὰν μὲ ἀγαπήσουν.
 — Καὶ ἂν σὰς ἔλεγον, ὅτι σὰς ἀγαπῶ, βαρωνίς ;
 — Δὲν θὰ σὰς ἐπίστευον.
 — Τί πρέπει νὰ κάμω, ὅπως ἀποκτήσω τὸν ἔρωτά σας ;
 — Ἰππότη !
 — Διὰ τοὺς πτωχοὺς, διέκοψεν ὁ κ. Διλό δίδων δευτέραν
 προσφοράν.
 — Ἔχετε παράδοξον τρόπον ἀγαθοεργίας !
 — Τί πειράζει, ἀρκεῖ νὰ ὠφεληθῶσιν ἐξ αὐτοῦ οἱ πτω-
 χοί σας.
 — Ἐλέγετε λοιπόν ;
 — Βλέπετε, ὅτι ἐπανέρχεσθε ἀφ' ἐαυτῆς, κυρία. Ἔλεγον,
 ἐξήκολούθησεν ὁ ἱππότης, κλίνων τὸ γόνυ πρὸ τῆς κ. Δάνζ,
 ἔλεγον, ὅτι, ἂν δὲν μὲ ἀγαπήσετε, δὲν γνωρίζω τί θὰ γείνω,
 ὅτι ὠνειροπόλησα μεθ' ὑμῶν τὸ θελκτικώτερον μέλλον, τὴν
 τελειοτέραν εὐτυχίαν. Εἴσθε νέα, εἶμαι τοιοῦτος, εἴσθε ἐλευθέρη
 καὶ ἐγὼ δὲν ζητῶ παρὰ νὰ μεταβάλω τὴν ἐλευθερίαν μου εἰς
 αἰωνίαν δουλείαν πρὸς χάριν σας. Πεισθῆτε, κυρία. Ἡ ζωὴ
 εἶνε τόσον βραχεῖα ! Ἔχουμεν τὸ δικαίωμα νὰ χάνωμεν και-
 ρόν, ἀμφιβάλλοντες καὶ φοβούμενοι ; Ποίως ἐνδείξεις ἀφο-
 σιώσεως ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ ; Θέλετε τὴν ζωὴν μου ; Τί
 δῶρον κοινὸν καὶ τί εὐκολώτερον νὰ δίδῃ τις τὴν ζωὴν του
 εἰς τὸ ἄτομον, ὅπερ ἀγαπᾷ ! Τὸ δῶρον τοῦτο ἐν τούτοις προ-
 σφέρουσι πάντες οἱ ἐρασταὶ εἰς ὁμοίας περιστάσεις. Μετα-
 χειρισθῆτέ με κατὰ τὴν φαντασίαν σας, δὲν θὰ βλέπω παρὰ
 διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σας, θὰ σκέπτομαι μόνον διὰ τοῦ πνεύ-
 ματός σας, θὰ εἶμαι δούλος, σκιά σας, τὸ εὐμάλακτον καὶ
 ὑπήκοον τοῦτο πράγμα, τὸ ὁποῖον πᾶσα γυνή, ὡς ὑμεῖς, θέλει
 νὰ ἔχῃ πλησίον της.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέχθησαν διὰ φωνῆς τόσον ἐνδομύχου, μετὰ
 φαινομενικῆς συγκινήσεως τόσον ἀπροσδοκίτου, ὥστε ἐπὶ στι-
 γμὴν ἡ βαρωνίς ἐνόμισεν, ὅτι ὁ ἱππότης εἶχε παρὰφρονήσῃ.

— Σαῖς ὁμιλεῖτε μὲ τόσον περιπαθειαν ; τῷ εἶπεν.
 — Ἐγώ, βαρωνίς.
 — Καὶ ὁμιλεῖτε εἰς ἐμέ ;
 — Εἰς ὑμᾶς, ναί. Δὲν εἶνε οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους προετι-
 μάτε νὰ ἀκούετε ἀντ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἔλεγον ἄλλοτε ;
 — Καὶ ἂν εἶχον τὴν ἀδυναμίαν νὰ σὰς πιστεῦσω ;
 — Ὡ! τότε θὰ ἦτο ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.
 — Ποῖος ;

Καὶ ταύτην τὴν φορὰν ἡ κ. Δάνζ ἐσκέφθη πράγματι, ὅτι
 ὁ ἱππότης δὲν ἦτο εἰς τὰ καλὰ του.

— Ὁ Ἰούλιος, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ κ. Διλό.
 — Πῶς, ὁ Ἰούλιος ;
 — Ναί, ἐκεῖνος σὰς ὁμιλεῖ δι' ἐμοῦ.
 — Δὲν ἐννοῶ τίποτε.
 — Ὁ Ἰούλιος σὰς ἀγαπᾷ, κυρία.
 — Τίς σὰς τὸ εἶπεν ;

— Ὁ ἴδιος, ὅστις ἦλθε νὰ μοὶ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψίν
 σας καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ σὰς ἐξομολογήθῃ τὸν
 ἔρωτά σου, σὰς τὸν ἐξομολογήθῃ ἐγὼ ἀντὶ ἐκείνου.

Ἡ βαρωνίς ἡγέρθη ἐρυθριῶσα.

— Εἶνε ἀγένεια, κύριε.
 — Ἐν ὀνόματι τῶν πτωχῶν, ἀκούσατέ με, κυρία.

Καὶ ὁ ἱππότης λαβὼν τὸ ὑπόλοιπον τῶν γραμματίων, ἀπὸ
 τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀντλήσῃ οἷς, τὰ ἔστειλε νὰ συναντήσωσι τὰ
 πρῶτα.

Δάκρυ, ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς βαρωνίδος. Ὁ
 ἱππότης ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἵνα μὴ τὸ ἴδῃ.

— Ναί, εἶμαι λίαν ἄφρων, ἐξήκολούθησεν ἡ κ. Δάνζ,
 ἀλλ' ἡ τιμωρία θὰ ὑπερβῇ τὸ σφάλμα. Παρρησιαὶ ὕβρις πρὸς
 γυναῖκα, ἥτις δὲν σὰς ἔκαμε τίποτε, δὲν εἶνε πλέον ἔλλειψις
 καρδίας, εἶνε ἐνδείξεις σκληρότητος.

— Ἀκούσατέ με, κυρία, καὶ θὰ μὲ δικαιοῦσете. Γνωρί-
 ζετε, ποῖος εἶμαι, σὰς τὸ εἶπον, ἡ διαγωγὴ μου παρὰ τῇ μαρ-
 κησίᾳ τὸ ἀπέδειξεν. Ἀναίσθητος πρὸς τὰ κοινὰ αἰσθήματα
 τῆς ἀνθρωπότητος, εἶμαι ἀνίκανος νὰ αἰσθανθῶ ἔρωτα. Ἐξ
 ὅλων τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα εἶδον, ἀφ' οὗτου εὐρίσκουμαι
 εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, εἴσθε ἡ μόνη, δι' ἣν ἡσθάνην
 ἐντύπωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἐξαιρετικὴ θέσις μου δὲν θὰ ἡ-
 δύνατο νὰ δώσῃ τὴν ἀληθῆ σημασίαν. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ,
 ἀντὶ νὰ σὰς προξενήσω λύπην, θὰ ἐδοκίμαζον νὰ σὰς ἀπαλ-
 λάξω τοιαύτης, ἐὰν τοῦτο ἐξηρτᾶτο ἀπὸ ἐμέ. Εἶνε τὸ μό-
 νον, ὅπερ δύνανται νὰ μοῦ ζητήσωσι. Λοιπὸν σὰς βλέπω ἀ-
 πειλουμένην ὑπὸ μεγάλου κινδύνου, κυρία.

— Ὑπὸ κινδύνου ;
 — Κινδυνεύετε νὰ μὲ ἀγαπήσετε, βαρωνίς.
 — Νὰ σὰς ἀγαπήσω !

— Ναί, τὸ ἐπαναλαμβάνω ἡ αἰτία, ἥτις σὰς ὡδήγησεν
 ἐδῶ δὲν δὲν ἔγκειται εἰς μόνην τὴν ἀγαθοεργίαν. Μετὰ τὸ
 συμβᾶν ἐκεῖνο τῆς ἐπαύλεως σὰς ἦλθεν ἡ περιέργεια αὕτη,
 μεμιγμένη μετὰ πείσματος, τοῦ νὰ διασκεδάσετε θριαμβεύ-
 ουσά τοῦ ἄνευ καρδίας ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ὀνομάζουσιν ἱπ-
 πότην Διλό. Εἶνε τοῦτο διασκεδάσις διὰ μίαν γυναῖκα, ἥς
 ἡ ἰσχὺς εἶνε ἀναμφισβήτητος. Ἐπειτα, ὅτε θὰ ἡγάγετε τὸν

μικρὸν τοῦτον θρίκμβον, θὰ ἀφήνετε τὸν ἱππότην νὰ ἀπελπισθῇ ὀλίγον, πολὺ μαλιστα, ἐὰν εἶνε δυνατόν, οὕσα βεβαία, ὅτι θὰ ἐμένετε ἀδιάφορος εἰς τὰς παρακλήσεις του, ὅπως ἐκεῖνος ἐμείνῃ ἀπαθὴς εἰς φιλοφροσύνας, αἵτινες σκοπὸν εἶχον νὰ κερδίσωσιν ἐν στοίχημα. Ἐπαίζετε κινδυνώδεις παιγνίδιον, κυρία, ἀποδυσμένη εἰς ἀγῶνα, ἐν τῷ ὁποίῳ πάντοτε θὰ ἐθριμβεύον καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ καρδία σας, θεῖσα μεταξὺ τοῦ ἐγωϊσμοῦ ὑμῶν καὶ τῆς ἀδιαφορίας μου, ἔπεσε τέλος δούλη τῆς φαντασίας μου. Εὐτυχῶς σὰς ἐξήγαγον τῆς ἀπάτης καὶ ἐπειδὴ ἔρχεσθε ἐνταῦθα νὰ ζητήσετε ἐκφράσεις φιλοσποργίας καὶ ἀφροσιώσεως, σὰς ὠμίλησα ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἀγαπᾷ. Ἰδοὺ ὑμεῖς τώρα, κυρία, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἡ καρδία σας ἔχει ἐνδιαφέρον νὰ ἀκολουθήσῃ. Ὁ Ἰούλιος σὰς ἀγαπᾷ, προσπαθήσατε νὰ τὸν ἀγαπήσετε καὶ ἂν ἡ καρδία ὑμῶν ἔχει πράγματι ἀκόμη εὐτυχεῖς στιγμὰς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐπωφελήθητε αὐτῶν ἀμφοτέρω, ἀφοῦ τὸσον ἀξίζετε.

— Εὐχαριστῶ, κύριε ἱππότη, διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ λαμβάνετε διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐτυχίαν μου καὶ διὰ τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεσθε, ἵνα μὲ πείσετε περὶ αὐτοῦ. Τοῦτο μὲ κολακεύει τόσῳ περισσότερον, καθόσον δὲν ἐκάμετε βεβαίως δι' ἄλλον ὅ,τι κάμνετε τώρα δι' ἐμέ. Ἀληθῶς ἠθέλησα νὰ θριαμβεύσω τῆς ἀδιαφορίας σας ἐνεκὴν ληρωθείσης ἀποφάσεως καὶ ὅχι δι' ἀπλὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἐγωϊσμοῦ μου. Ἄνευ ὑπερηφανίας νομίζω ἐμαυτὴν ἀνωτέραν τοιοῦτου εἶδους μικροφιλοτιμιῶν. Εἶνε ἴδιον τῶν γυναικῶν νὰ παλαιώσιν ἀγῶνας, ὅπως ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἠρχόμην νὰ παλαιῶσω ἐνταῦθα. Ἀλλ' ἐγὼ εἶχον λόγον σπουδαῖον ἠθέλον νὰ καταρρίψω τὸν σκεπτικισμόν σας καὶ νὰ ἐπαναστρέψω πρὸς ἐμέ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν προσεπάθουν νὰ σὰς κάμω νὰ γνωρίσετε. Θὰ ὀνομάσετε τοῦτο ἐγωϊσμόν, ἔστω! Θὰ σὰς εἴπω μόνον, ὅτι τὸ αἶσθημα, ὅπερ ἐδοκίμασα δι' ὑμᾶς, εἶνε ὑψηλότερον, εὐγενέστερον. Εἶνε τὸ αἶσθημα, ὅπερ ἐμπνέουσι πάντοτε εἰς γυναῖκα μέγα θάρρος, ὅπως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδείξετε, ἡ ἐπικοινωνία εὐφυΐας ὑψηλῆς, ὅπως ἐκείνη, τὴν ὁποίαν κέκτησθε, ὅταν μάλιστα τὸ θάρρος τοῦτο θὰ προήρχετο μόνον ἐκ τῆς ἀπουσίας τῆς καρδίας, ὅταν μάλιστα ἡ ἀγχίνοια αὕτη θὰ ἐφηρμόζετο εἰς σοφίσματα μισανθρωπικά. Δὲν ἀγαπῶ τὸν κύριον Μοντιῦ, δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω ποτέ, δὲν ὑπόπτειν ὅτι μὲ ἀγαπᾷ. Ὡς πρὸς ὑμᾶς, ἱππότη, ἡμέραν τινὰ θὰ μεταβάλετε γνώμην, διότι εἴσθε νέος καὶ δὲν θὰ διατηρήσετε αἰωνίως τὴν ἀπάθειαν ταύτην. Ἡ ψυχὴ ἔχει τὰς ἐποχὰς τῆς καὶ δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἀπογεγυμνωμένη καὶ ἐρημος πρὶν ἢ ἀνθήσῃ πρότερον· οὐδὲν δύναται νὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖ ὅπου οὐδὲν ἐξῆσε. Θὰ ἀγαπήσετε, τὸ ἐλπίζω, σὰς τὸ εὐχομαι, πρέπει. Εἴθε ἡ γυνή, ἥτις θὰ κατορθώσῃ τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς μεταβολῆς, νὰ εἶνε ἀξία ἀγάπης καὶ νὰ μὴ σὰς κάμῃ νὰ ὑποφέρετε τὴν θλίψιν τῆς ἀδιαφορίας. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τοὺς πτωχοὺς μου, αἵτινες θὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης. Χαίρετε, ἱππότη, καὶ εὐτυχεῖτε ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τὴν ὁποίαν ἐννοεῖτε τὴν εὐτυχίαν.

Πρὶν ἢ λάβῃ καίρὸν ὁ κ. Διλό νὰ ἀποκριθῇ, ἡ κ. Δάνζ εἶχε καταλίπῃ τὴν οἰκίαν.

Δύο ὥρας, μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ὁ ἱππότης ἐκάθητο σύννους πρὸ τῆς πυρᾶς. Αἱ λέξεις, ἃς εἶχεν ἀκούσῃ, ἐδόμουν περίξ τῆς κεφαλῆς του. Εὗρισκε νέας σκέψεις εἰς τοὺς νέους ἐκείνους λόγους, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς ἐντυπωθῇ καὶ

νὰ τὰς ἀναλύσῃ τελείως. Τῷ ἔλειπεν ἡ ἀγχίνοια ἐκείνη, τὴν ὁποίαν μόνον ἡ καρδία δύναται νὰ παράσχω.

Ὁ κ. Διλό ἐξῆλθε, θὰ ἔλεγέ τις, διότι εἶχεν ἀνάγκην ἐνασχολήσεως. Ἐπεσκέφθη τὸν Ἰούλιον, εἰς ὃν ἐκεῖνος σκεπτικιστῆς δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ κ. Δάνζ δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ· πορευόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαλεντίνου ἐζήτηε κατ' ὁδὸν λέξεις καταλλήλους, ἵνα τὸν παρηγορήσῃ ὀλίγον.

Πόσον ἐξεπλάγη ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις δι' οὐδὲν ἐξεπλήσσετο, ὅτε εἰσελθὼν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ Βαλεντίνου ἤκουσεν ἄσματτα, γέλωτας καὶ κρούσεις ποτηρίων.

— Δὲν καταικίῃ πλέον ἐδῶ ὁ κ. Βαλεντίνος; ἠρώτησε τὸν θαλαμηπόλον.

— Ναί, κύριε.

— Ποῖος λοιπὸν κάμνει τὸν θόρυβον αὐτόν;

— Ἐκεῖνος μετὰ τῶν φίλων του.

— Δὲν ἦτο λοιπὸν δυστυχὴς καὶ τεθλιμμένος;

— Ναί, κύριε, χθές.

— Χθές, ἐπανέλαθεν ὁ ἱππότης παρατηρῶν τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τῷ ἀπεκρίθη οὕτω καὶ τοῦ ὁποίου ἡ τελευταία λέξις περιεῖχεν ὀλόκληρον βιβλιοθήκην φιλοσοφίας. Τί εἶνε λοιπὸν ἡ θλίψις, ὅταν ἀποθνήσκῃ μεταξὺ τῆς χθὲς καὶ τῆς σήμερον; Καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Ὁ κ. ἱππότης δὲν θὰ εἰσέλθῃ; εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

— Ὅχι, διότι δὲν εἶμαι ἀρκετὰ εὐθυμὸς διὰ τὴν θλίψιν τοῦ κυρίου σου.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐν τῇ ἀπεριγράπτῳ καταστάσει, ἐν ἣ εὗρίσκετο, ἡ ἐρήμωσις τῷ ἐφάνη λίαν ἀρεστή.

Ἦρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ. Μέρος τῆς νυκτὸς παρῆλθεν οὕτως ἐν τῇ σιωπῇ σκέψεως, ἥς ἡ αἰτία καὶ ὁ σκοπὸς προσήγγιζον ὁρατὰ καὶ ψηλαφητὰ καὶ ἀπεμακρύνοντο πάλιν, ὅπως αἱ φαντασμαγορικαὶ ἐκείναι ὀπτασίαι, δι' ὧν διασκεδάζουσι τὰ παιδία.

Τὴν ἐπομένην ἀπὸ τῆς χαρραγῆς εἶχεν ἐγερθῇ ἐκεῖνος, ὅστις ἐκοιμάτο μέχρι τῆς δεκάτης, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἀνέτελλε λαμπρὸς ἐν διαυγῇ οὐρανῷ, κατέβη εἰς τὸν κήπον, ἵνα ἀναπνεύσῃ τὴν πρωϊνὴν αὔραν. Ἐκαμε δύο, ἢ τρεῖς γύρους, ἀποφεύγων νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ μέρος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἦτο τεθαμμένη ἡ καρδία του. Ἠσθάνετο, ὅτι πράγματι τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἡ ἐρήμωσις τοῦ χειμῶνος ἐξηκολούθει. Ὁ κ. Διλό ἐκάθησεν ἐπὶ θρανίου ἀφήσας τὰ βλέμματά του νὰ πλανῶνται κατὰ τύχην περίξ αὐτοῦ. Ἡ τύχη γνωρίζει, τί κάμνει καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἱππότου, ἀφ' οὗ περιεστράφησάν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, προσηλώθησαν αἴφνης μεταξὺ τῶν δένδρων, ἀτινα ἐσχημάτιζον ὡσεὶ κιγκλίδα πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ χλόης πρασίνης, ἀναφυσμένης μόνον τὴν ἀνοιξιν, διέκρινεν ἄνθη ἐρυθρὰ καὶ λευκὰ, ἀνοίξαντα τὴν προτερσίαν καὶ ἐλαφρῶς κινούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

— Εἶνε περίεργον, ἐψιθύρισεν ὁ κ. Διλό, καὶ ἐβόλισε πρὸς τὰ ἄνθη.

Εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἦσαν τὰ ἄνθη, τὸ ἔδαφος εἶχεν ἀνακινηθῇ ἐν μιᾷ λέξει τὰ ἄνθη ταῦτα ἐφύησαν ἄνωθεν τοῦ ἀργυροῦ κιβωτίου, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὴν καρδίαν τοῦ ἱππότου, καὶ ὅτε ἐπλησίασε, πτηνὸν ἤρξατο ἔξω χωρὶς νὰ φεβηθῇ τὴν παρουσίαν του.

Ὁ ἱππότης ἐνόμισεν ἐπὶ στιγμὴν ὅτι ὠνεϊρεύετο· δὲν ἐπι-

στευεν ὅ,τι εἶδε καὶ ὅ,τι ἤκουσεν· ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ παρετήρησεν ἐκ νέου.

Τὰ ἄνθη ἦσαν πάντοτε ἐκεῖ καὶ ἦσαν τὰ μόνα τοῦ κήπου. Ὁ κ. Διλό πλησιάζας διέκρινεν ἐπὶ τῶν ἀνθέων τούτων σαγόνια ὁρόσου ἀπαστρέπτουσιν ὡς ἀδάμας. Διὰ τὴν σταγὼν αὕτη τοῦ ὕδατος τῷ ἀνεπόλησε τὸ δάκρυον ἐκεῖνο, ὅπερ εἶδε τὴν προτεραιάν περιρραῖον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς βαρωνίδος. Δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀπαντήσωμεν· γνωρίζομεν μόνον, ὅτι ὁ κ. Διλό εἶδεν ἐν πρὸς ἓν τὰ ἄνθη ταῦτα μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προσοχῆς καὶ φροντίδος, ὅπως μὴ ἀπολέσῃ μηδὲν μῆτε ἐκ τοῦ ἀρώματος μῆτε ἐκ τῆς λαμπρότητός των καὶ τὰ ἀπέστειλεν ἐντὸς μικροῦ κιβωτίου εἰς τὴν κ. Δανζ, λέγων καθ' ἑαυτόν:

— Πτωχὴ γυνὴ! Σοὶ ἀνήκουν.

Ἡ βαρωνὶς ἀπήντησεν:

« Ἐλθετε ἀμέσως νὰ με ἴδῃτε καὶ νὰ μοῦ ἐξηγήσητε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν μοὶ ἐστέλλετε τὸ ἐνθύμιον ἐκεῖνο. Φοβοῦμαι, μήπως ἀπατηθῶ, ἐὰν πιστεύσω εἰς ὅ,τι μοὶ λέγει ἡ καρδιά μου. »

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ κ. Διλό εὐρίσκετο πρὸς τὴν βαρωνίδι.

— Σεῖς μοὶ ἐστέλλετε τὰ ἄνθη ταῦτα;

— Ναί, βαρωνίς.

— Καὶ διατί;

— Διότι σεῖς τὰ ἐκάμετε νὰ ἀναφυῶσιν.

— Πῶς τοῦτο;

— Μὲ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους μοῦ εἶπετε χθὲς, μὲ ἐν δάκρυ, τὸ ὁποῖον ἐχύσατε.

Ἡ βαρωνὶς ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς.

— Βλέπετε, ὅτι δύναται νὰ βλαστήσῃ τι εἰς τὴν μᾶλλον ἀπομεμονωμένην καρδίαν, τὴν μᾶλλον ξηράν, τὴν μᾶλλον τεθαμμένην. Τὰ ἄνθη ταῦτα, ἀναφυέντα οὕτως, εἶνε τὸ ὁρατὸν ἔμβλημα τῆς εὐτυχίας, εἰς ἣν ἡ καρδιά σας δύναται νὰ ἀνθήσῃ ἀκόμη. Ἐμπρός, θάρρος, ἵππότη, εἰσθε νέος. Διὰ παρελθούσαν θλίψιν πρέπει νὰ ἐνταφιάσετε τὴν νεότητά σας; Ὑπάρχει εὐτυχία ἐν τῇ ζωῇ, ἐπανελαβετε τὴν καρδίαν σας, πεισθῆτε, ἀγαπήσατε, θὰ εἰσθε εὐτυχής, σὰς τὸ λέγω ἐγώ, τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ, τὸ θέλετε; Ἀπὸ τῆς χθὲς εἰσθε ἄλλος· ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ κλαύσατε νὰ γελάσατε, νὰ ὑπομείνατε καὶ νὰ εὐτυχῆσατε, ὅπως πάντες, οἵτινες σὰς ἐνοοῦσιν· τέλος ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ζήσατε ἐντὸς τῶν ἀνθρωπίνων ὅρων, διότι ἠθελήσαμεν νὰ ἀπομακρυνθῶμεν καὶ ταχέως ἢ ἀργὰ ὁ θεὸς θὰ μᾶς τιμωρήσῃ. Ἰδωμεν, φίλε μου, πιστεύσατέ με, ποῖον συμφέρον ἔχω νὰ σὰς ἀπατῶ; Τί πρέπει νὰ σὰς εἴπω περισσότερον; Σὰς ἀγαπῶ! Δὲν εἶνε τοῦτο ἀρκετὸν; Ἐπαναλάβετε τὴν καρδίαν σας καὶ θὰ ἴδῃτε, πόσον ἡ γλυκεῖα λέξις «ἀγαπῶ» θὰ σὰς καταστήσῃ εὐτυχῇ, διότι εἶμαι νέος, διότι εἶμαι ὥραϊα, διότι σὰς ἀγαπῶ πραγματικῶς.

Ὁ ἵππότης ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ· ἡ βαρωνὶς διέθετεν ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς θελήσεώς του.

— Δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἐδρέψατε τὰ ἄνθη, τῷ εἶπε, πρέπει νὰ ἐπανακτήσατε τὴν καρδίαν σας. Πηγαίνετε, θὰ σὰς ἀναμένω ἐδῶ, προσευχομένη. Ἐπανελθετε νὰ μοῦ εἴπητε ὅτι μὲ ἀγαπάτε καὶ τὸ μέλλον θὰ μᾶς ἀνήκῃ διὰ παντός.

Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσταλμένους, συγκεκινημένος, ὁμοίος πρὸς μηχανὴν ὁ ἵππότης κατέλιπε τὴν οἰκίαν τῆς βαρωνίδος καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἰδιάν του. Φθάσας εἰς τὸν κήπον,

ἐνθα διέταξε νὰ τὸν ἀφήσωσι μόνον, ἤρχισε νὰ ἀνσκαλεῖται διὰ τῶν χειρῶν τὸ ἔδαφος μέχρις ὅτου εἰ ὄνυχές του συνήντησαν τὸ κιβώτιον. Ἐπειτα τὸ ἔλαβε, τὸ ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τὸ ἐξήτασεν ἐπὶ πολὺ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Τέλος ἀφήρесе τὸ πῶμα καὶ ἀνοίξας διὰ τῶν πυρετωδῶν χειρῶν των τὸ στῆθος, ἐβύθισεν ἐντὸς τὴν καρδίαν του, κραυγάζων:

— Ἐπανελθε, ἀφου ἐκείνη τὸ θέλει.

Ὁ κλονισμὸς ὑπῆρξε παράδοξος καὶ μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ πιέσῃ ἐντὸς τῶν χειρῶν τὸ στῆθος του, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν καρδίαν νὰ πηδήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰ στιγμὴν τῷ ἐφάνη, ὅτι τὸ πᾶν μετεβάλλετο. Ἦρχισε νὰ γελά γέλωτα νευρικόν καὶ εἰ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν ἀφθόνων δακρύων ἀτινὰ ἔρρεον ὡς ὕδωρ ἐκ πηγῆς. Ἐνόμισεν ὅτι ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ. Ἦνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐκάλεσε τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ἐδραμεν ἀμέσως.

— Τί συμβαίνει εἰς τὸν κύριον ἵππότην; ἠρώτησεν οὗτος βλέπων τὴν κατάστασιν τοῦ κυρίου του.

— Τίποτε ἄλλο παρ' ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχής! Δὲν τὸ ὁμολογεῖς καὶ σύ;

— Ναί, ἵππότη.

— Μὲ ἀγαπᾶς;

— Ὁ κύριος ἵππότης γνωρίζει τοῦτο καλῶς.

— Ἐχω τώρα ἀνάγκην νὰ μὲ ἀγαπήσουν, διότι ἐγὼ ἀγαπῶ ὅλον τὸν κόσμον, εἶπεν ἀναπνεύσας ὀλίγον ὁ κ. Διλό.

Καὶ λαμβάνων τὸν ὑπηρέτην εἰς τοὺς βραχίονάς του τὸν ἐνηγκαλίσθη δι' ὅλων τῶν δυναμειν.

— Ἀχ! πόσον εἶνε γλυκὺς ὁ ἐναγκαλισμὸς! ἐκραύγασεν.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐχάσατε τὸ λογικόν!

— Ὅχι, ἐπανέυρον τὴν καρδίαν μου.

Καὶ ὁ ἵππότης κατέλιπε τὸ δωμάτιόν του τροχάδην ἀκολουθῶν τὴν ὁδόν, ἣτις ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς βαρωνίδος. Ὁ ὑπηρέτης μὴ ἐννοῶν τίποτε καὶ ὑποπτεύων, ὅτι συμβαίνει δυστύχημά τι, ἐδραμε κατόπιν του· ἀλλ' ὅσον καλῶς καὶ ἂν ἔτρεχεν, ὁ κύριός του ἔτρεχε ταχύτερον.

Φθάσας εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς βαρωνίδος ὁ ἡμέτερος ἦρως συνήντησε συνάθροισιν ἀνησυχῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐκώλυον τὴν ὁδόν. Μέσῳ τοῦ πλήθους ὄχημα εἶχε σταματήσῃ καὶ δύο φωναὶ ὑπερεῖχον τοῦ γενικοῦ θορύβου.

— Εἶνε σφάλμα σου! ἔλεγε φωνὴ γυναικὸς γραίας συγκεκινημένης.

— Ἐπρεπε νὰ τὸν εἶχετε πλησίον σας, ἀπῆντα ἡ φωνὴ τοῦ ἀμαξηλάτου.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ ἵππότης μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Τὸ κτῆνος τοῦτο ἔθραυσε τὸν πόδα τοῦ σκύλου μου, ἀπῆντησεν ἡ γηραιὰ γυνὴ καὶ ταυτόχρονως ἐδείκνυν εἰς τὸν κ. Διλό τὸν σκύλον της, τὸν ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας οὐρλιάζοντα παρὰ τὰς θωπείας, ἃς τῷ ἔκαμνεν.

Ὁ πῶς τοῦ ζώου ἐκρέματο καθημαγμένος.

Εἰς τὴν θέαν ταύτην ὁ ἵππότης ὠχρίασεν, ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ὕπτιος. Εἶχε λιποθυμήσῃ. Ὁ ὑπηρέτης του ἐπρόλαβε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ καθ' ἣν στιγμὴν ἔπιπτε, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀναίσθητον.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ